

PŘEDSTAVUJE SE JAMIE FRASER
HRDINA OBLÍBENÉ SÉRIE

CIZINKA

DIANA
GABALDON
PANICOVÉ

ZJISTĚTE, CO SE STALO
PŘED TÍM, NEŽ JAMIE
POTKAL CLAIRE.

DIANA
GABALDON

PANICOVÉ

Copyright © 2013 Diana Gabaldon
Cover: Clan Fraser crest badge design@scotjewelry.com

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Anna Polanská, 2017
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7642-480-7 (pdf)

DIANA
GABALDON

PANICOVÉ

Přeložila Anna Polanská

*Říjen 1740
nedaleko Bordeaux, Francie*

Když se Ian Murray podíval svému nejlepšímu příteli do tváře, ihned se dovtípil, že se stalo něco příšerného. Svědčil o tom i fakt, že vůbec Jamieho Fräsera viděl, o hrozivém vzhledu nemluvě.

Jamie stál v bojovém voze a náruč měl plnou výzbroje, kterou mu vozka zrovna podal. Pleť měl bledou jako sníh a kýval se dopředu a dozadu jako rákos na jezeře Awe. Ian se přiblížil o tři kroky a popadl ho za ruku, aby se neskácel k zemi.

„Iane.“ Po Jamieho tváři se rozlil výraz úlevy a Ianovi připadalo, jako by se měl každou chvíli rozplakat. „Probůh, Iane.“

Ian Jamieho objal a ten jen ztuhl a zalpal po dechu. Okamžitě ucítil obvazy pod jeho košilí.

„Propána!“ vyděsil se, ale pak zakašlal a pravil: „Propána, já tě tak rád vidím!“ Poplácal Jamieho jemně po zádech a pustil ho. „Určitě by sis dal něco k snědku, že? Pojď se mnou.“

Zatím spolu nemohli hovořit otevřeně, a tak Ian pobídl Jamieho, aby se seznámil s ostatními. Převzal od něj polovinu výstroje a odvedl ho k ohni.

Jamie si na svůj příjezd vybral skutečně příhodný den, pomyslel si Ian. Všichni byli unavení, ale rádi spolu na chvíli poseděli. Těšili se na večeri a denní příděl čehokoliv, co se dalo vypít. Zajímalo je, zda jim nově příchozí poskytne nějakou zábavu, ale na fyzicky náročnější aktivity jim nezbývaly síly.

„Tamto je velký Georges,“ uvedl Ian, odložil Jamieho výbavu a kývl směrem na druhou stranu ohně. „Ten menší mužík s bradavicemi, který sedí vedle něj, se jmenuje Juanito; francouzsky moc neumí, a anglicky už vůbec ne.“

„Mluví vůbec někdo z nich anglicky?“ Také Jamie vyprázdnil náruč a ztěžka se posadil na svinutou pokrývku, přičemž si kilt nepřítomně zastrčil mezi kolena. Pohledem přešel po kroužku lidí, pokynul jim a napůl stydlivě se usmál.

„Já.“ Kapitán se naklonil a natáhl k Jamieu ruku. „Jsem *le capitaine* – Richard D’Eglise. Oslovujte mě kapitáne. Vypadáte, že byste mohl být užitečný –, váš přítel říkal, že se jmenujete Fraser?“

„Jamie Fraser, ano.“ Ian potěšeně sledoval, jak se Jamie dívá kapitánovi zpříma do očí a sbírá sílu, aby mu s patřičnou razancí potřásl rukou.

„S mečem to umíte?“

„Umím. A s lukem taktéž.“ Jamie se podíval na povolený luk u svých nohou a krátkou sekeru vedle něj. „Ale sekerou jsem zatím akorát tak štípal dříví.“

„To je dobře,“ vložil se do hovoru další muž francouzsky. „K tomu ji taky budeš potřebovat.“ Několik dalších se rozesmálo, a alespoň tím dali najevo, že rozumí anglicky, ať už tím jazykem mluvit chtěli, či nikoliv.

„Přidal jsem se tedy k vojákům, nebo uhlířům?“ zeptal se Jamie se zvednutým obočím. Promluvil francouzsky – a velmi zdatně, se slabým perským přízvukem – a několik okolo sedících mužů vykulilo oči údivem. Ian sklonil hlavu, aby zakryl úsměv,

ale nepřestával být napnutý jako struna. Jamiemu nechybělo mnoho, aby spadl únavou čelem do ohně, ale nikdo – snad kromě Iana – to nesměl poznat, i kdyby měl umřít.

Ian si toho však byl dobře vědom a ostražitě Jamieho sledoval. Vložil mu do dlaní chléb, aby si ostatní nevšimli, jak se mu třesou ruce. Seděl tak blízko, aby ho včas zachytil, kdyby doopravdy usnul. Začínalo se smrákat a nízko nad zemí visely růžové mraky. Ráno je nejspíš čekal déšť. Ianovi neušlo, jak Jamie na chvíli zavřel oči a s námahou polkl. Vnímal, jak se Jamiemu klepe stehno.

Co se ti u všech ďasů stalo? – pomyslel si netrpělivě. Co tady děláš?

Ian se dočkal odpovědi teprve ve chvíli, kdy si ostatní muži odešli lehnout.

„Připravím ti nocleh,“ zašeptal k Jamiemu a vstal. „Zůstaň ještě chvíli sedět u ohně a odpočín si, ano?“ V žáru plamenů Jamiemu svítala tvář rudě, ale Ian nepochyboval o tom, že je stále bílý jako stěna; moc toho koneckonců nepozřel.

Když se vrátil, všiml si tmavých skvrn na Jamieho zádech, kde mu obvazy prosakovala čerstvá krev. Ovládl ho vztek a strach. Podobné rány už viděl; ten nebožák byl zbičován. Navíc ošklivě a nedávno. *Ale kým? A jak?*

„Tak pojď,“ pobídl ho, sklonil se a pomohl Jamiemu vstát na nohy. Odvedl ho od ohně i ostatních vojáků. Jamieho zpcené ruce a přerývavý dech ho zaskočily.

„Tak co?“ zeptal se ve chvíli, kdy od ostatních poodešli dostatečně daleko. „Co se stalo?“

Jamie si prudce sedl.

„Přidal jsem se k žoldákům, protože ti se prý na nic neptají.“

Ian mu odpověděl pohrdavým odfrknutím a ulevilo se mu, když zaslechl Jamieho smích.

„Idiote,“ ulevil si. „Potřebuješ se napít? Mám v ruksaku láhev.“

„Nepohrdl bych,“ zadrmolil Jamie. Utábořili se na samém okraji malé vesničky a vojákům D'Eglise zajistil nocleh v chlévě. Ale venku nebyla zima a většina mužů se rozhodla přespat raději u ohně nebo na poli. Ian rozložil příkrývky o kus dál a pro případ, že by začalo pršet, raději pod platan na okraji pole.

Ian odšpuntoval láhev whisky – nebyla dobrá, ale byla to whisky – a podržel ji svému příteli pod nose. Když se pro ni Jamie napřáhl, odtáhl ruku pryč.

„Ani doušek, dokud mi všechno neprozradíš,“ trval na svém. „A řekneš mi to hned, kamaráde.“

Jamie seděl na zemi schoulený jako hromada hadrů a mlčel. Když se konečně odhodlal, promluvil tak tiše, až měl Ian dojem, jako by se přeslechl.

„Můj otec zemřel.“

Chtěl věřit, že se skutečně přeslechl, ale srdce mu zamrzlo v hrudi.

„Ježíši,“ zašeptal. „Proboha, Jamie.“ Klekl si, přitiskl si Jamieho hlavu k rameni a snažil se nedotýkat jeho bolavých zad. Nepřestával být zmatený, ale jedno mu bylo jasné – Brian Fraser nezemřel přirozenou smrtí. Kdyby ano, Jamie by se vrátil rovnou na Lallybroch. Ne sem a rozhodně ne v tomhle stavu.

„Kdo?“ zeptal se ochraptěle a trochu povolil stisk. „Kdo ho zabil?“

Znovu nastalo ticho a potom Jamie chrčivě zalapal po dechu.

„Já,“ odvětil a rozplakal se. Otrásal se tichými, srdceryvnými vzlyky.

Chvilí trvalo, než z Jamieho vypadly podrobnosti – a nebylo divu, pomyslel si Ian. On sám by o podobných věcech také nechtěl mluvit, ani na ně vzpomínat. Nechtěl by ani pomyslet na

anglické dragouny, kteří přijeli na Lallybroch plnit a drancovat, a když se jim Jamie postavil, odtáhli ho s sebou. Ani na to, jak se na něm posléze provinili ve Fort William.

„Sto ran bičem?“ podivil se s hrůzou. „Za to, že jsi chránil svůj domov?“

„Poprvé jen šedesát.“ Jamie si utřel nos do rukávu. „Za útěk.“

„Poprv... Proboha, příteli! Co... jak...“

„Můžeš mi tu ruku pustit, Iane? Modřin už mám dost, nepotřebuju ještě další.“ Jamie se rozechvěle zasmál a Ian ho zbrkle pustil, aniž by se nechal rozptýlit.

„Proč?“ zeptal se tiše a rozezleně. Jamie si znovu otřel nos, posmrkl si a hlas měl hned pevnější.

„Byla to moje vina,“ vyprávěl. „Myslím to, co jsem řekl před chvílí. O mém...“ Odmlčel se, polkl, ale rychle pokračoval, aby z něj slova vypadla, než se do něj stihnou zakousnout. „Byl jsem drzý na velitele. V té pevnosti, rozumíš? On..., ale na tom nezáleží. To, co jsem mu řekl, jen způsobilo, že mě zbičoval znovu, a táta... pro mě přijel. Dostavil se do Fort William, aby mě dostal z vězení, ale nepodařilo se mu to a... byl u toho, když... to udělali.“

Ian z jeho zastřeného hlasu poznal, že se usilovně brání slzám, a položil příteli ruku na koleno. Zmáčkl ho, ne moc silně, jen tak, aby Jamie poznal, že Ian stojí při něm a naslouchá.

Jamie se zhluboka nadechl a zakončil vyprávění.

„Bylo to... těžké. Nekřičel jsem, nedal jsem najevo, že mám strach, ale nedokázal jsem se udržet na nohou. V polovině se mi podlomila kolena a já zůstal viset na provazech celý od krve... stékala mi po nohou. Chvíli si mysleli, že jsem mrtvý – a otec si to nejspíš myslel také. Prý si přitiskl dlaň na obličej, zasténal a... spadl k zemi. Řekli mi, že podlehl mrtvici.“

„Marie, Matko Boží, slituj se nad námi,“ pronesl Ian. „Zemřel na místě?“

„Nevím, jestli byl mrtvý už ve chvíli, kdy ho zvedli, nebo jestli ještě chvíli žil.“ Jamie mluvil zcela bezútešně. „Vůbec nic

jsem nevěděl; nikdo mi nic neřekl, až strýček Dougal, který mě odtamtud odvedl.“ Rozkašlal se a znovu si otřel tvář do rukávu. „Jane..., můžeš mi to koleno pustit?“

„Ne,“ odvětil Ian mírně, ačkoliv skutečně ruku odtáhl. Místo toho Jamieho zlehka objal. „Ne. Nepustím tě, Jamie. Zůstaň u mě. Teď jen... zůstaň u mě.“

Jamie se probudil s vyschlými ústy a těžkou hlavou. Oči měl oteklé od komářích štípanců. Pršelo a přes listí nad jeho hlavou padal vlhký opar. Přesto se však za poslední dva týdny cítil zdaleka nejlépe. Ihned mu nedošlo, proč tomu tak je a kde vůbec leží.

„Tu máš.“ Kdosi mu strčil pod nos napůl spálený chleba potřený česnekem. Jamie se posadil a chňapl po něm.

Ian. Při pohledu na přítele se mu rozjasnila tvář a pokrm vyvolal v jeho žaludku blaho. Pomalu žvýkal a rozhlížel se. Muži vstávali, střídavě se odcházeli vymočít, tlumeně rachotili, mnuli si obličej a zívali.

„Kde to jsme?“ zeptal se. Ian ho zpražil pohledem.

„Jak jsi nás tu ksakru našel, když ani nevíš, kde jsme?“

„Přivezl mě Murtagh,“ zamumlal. Při té vzpomínce se mu chléb v puse proměnil v lepidlo; nedokázal polknout a vyplivl rozžvýkané sousto na zem. Konečně se mu vrátila paměť a velmi toho litoval. „Našel vás tady, ale pak odjel; tvrdil, že bude vypadat líp, když za vámi přijdu sám.“

Jeho kmotr prohlásil doslova: „*Murray už se o tebe postará. Zůstaň s ním a do Skotska už se nevracej. Nevracej se, slyšíš mě dobře?*“ Slyšel ho. Ale poslouchat ho nechtěl.

„Ach tak. Divil jsem se, jak se ti podařilo dojít po svých tak daleko.“ Ian se ustaraně podíval na druhý konec tábora, kde muži zrovna zapřahali dva statné koně k povozu s plátěnou střechou. „Myslíš, že vůbec můžeš chodit?“

„Jistě. Nic mi není,“ ohradil se Jamie a Ian mu znovu věnoval přísný pohled.

„Jak myslíš,“ prohlásil s velkou nedůvěrou v hlase.

„Dobrá. Od Bordeaux se nacházíme nějakých dvacet mil a právě tam máme namířeno. Ten vůz musíme dopravit jednomu židovskému lichváři.“

„Je nacpaný penězi?“ Jamie se zaujatě podíval na těžký povoz.

„Ne,“ odvětil Ian. „Je v něm jen malá truhla, ale dost těžká, možná bude plná zlata. A také několik pytlů, v kterých to řinčí. Nejspíš jsou plné stříbra, ale jinak jsou to samé hadry.“

Ian pokrčil rameny.

„Těžko říct. Juanito tvrdí, že jsou to turecké koberce a mají vysokou cenu. Ale nevím, nakolik se v tom vyzná. On je také Žid,“ dodal Ian po chvíli. „Židé jsou...“ Nejasně mávl nataženou dlaní. „Ale ve Francii už je nepronásledují ani nevyhánějí. Podle kapitána už je prý ani nezatýkají, hlavně když jsou potichu.“

„A tak spokojeně půjčují peníze lidem z vlády,“ pronesl Jamie cynicky. Ian se na něj překvapeně podíval a Jamie mu věnoval chytrácký pohled, který se dal vyložit jako: *Chodil jsem na pařížskou univerzitu a vím toho víc než ty*. Spoléhal na to, že ho Ian nepraští, když je teď tolik poraněný.

Ian byl v pokušení, ale místo toho Jamiemu oplatil pohled ve smyslu: *Jsem starší než ty a sám dobře víš, že ještě nemáš dost rozumu, tak to na mě nezkoušej*. Jamie se zasmál a hned se cítil lépe.

„No dobře,“ řekl a ohnul se. „Mám tu košili moc zakrvácenou?“

Ian přikývl a uvázal si opasek s mečem. Jamie si povzdychl a zvedl koženou vestu od zbrojmistra. Sice ho dřela, ale nechtěl na sebe upoutávat pozornost.

Vedl si dobře. Vojsko udržovalo rychlé tempo, ale pro rodáka ze Skotské vysočiny, který byl zvyklý zdolávat hory a honit zvěř, to

nepředstavovalo problém. Pravda, sice se mu čas od času zatočila hlava a přepadl ho nával horka, ale to se stávalo i mnohým ostatním, kteří si k snídani dopřáli doušek něčeho ostřejšího.

Okolní krajinu téměř nesledoval, ale vnímal Iana, který pochodoval hned vedle něj. Občas sebral sílu, aby se na svého kamaráda podíval a přikývl na znamení toho, že si Ian nemusí dělat starosti. Kráčeli hned za vozem; jednak nechtěli vzbuzovat pozornost tím, že by se plahočili až na samém konci průvodu, a také byli oba o hlavu vyšší než všichni ostatní a pyšnili se ráznějším krokem, který v Ianovi probouzel hrdost. Ani ho nenapadlo, že se ostatní vojáci spíše nechtějí k povozu přiblížit.

První známkou potíží byl kočího výkřik. Jamie se šoural s přivřenými očima a usilovně se soustředil na jednotlivé kroky, poděšený křik a hlasitá rána ho však vytrhly z myšlenek. Zpoza stromů se vyřítíl jezdec na koni, zastavil se a pistolí namířil na kočího.

„Co...“ Jamie se zmateně, ale rychle natáhl pro meč; koně sebou škubali v postrojích, kočí nadával, klel a zuřivě trhal otěžemi. Několik vojáků přiběhlo k jezdcovi, jenž tasil meč, vrhl se mezi ně a nedbale mával ze strany na stranu. Ian chytil Jamieho za ruku a otočil ho na druhou stranu.

„Tam ne! Vzadu!“ Jamie doběhl Iana a za vojáky uviděl kapitána tlupy na svém koni. Kolem něj se tucet cizinců oháněl klacky a meči a všichni křičeli.

„*Ciasteal dhoon!*“ zahřměl Ian, mávl mečem a naplocho jím udeřil útočníka. Ten zůstal jako opařený, zaklopýtal a spadl na kolena. Velký Georges ho popadl za pačesy a zuřivě ho kopl do obličeje.

„*Ciasteal dhoon!*“ zakřičel Jamie co nejhlasitěji a Ian k němu na chvíli se širokým úsměvem obrátil hlavu.

Připomínalo to hnaní dobytka, ale trvalo to déle. Nestačilo jen útočníka praštit a utéct; Ian se ještě nikdy nemusel takhle bránit a připadalo mu to obtížné. Vojáci však byli v převaze

a útočníci se postupně začali stahovat. Někteří se ohlíželi přes rameno, jako by nejraději utekli zpátky do lesa.

Skutečně se začali vzdalovat a Jamie zůstal stát celý udýchaný a zpocený. Meč mu ztěžkl v ruce. Přesto se však narovnal a koutkem oka zachytil záblesk pohybu.

„*Ciasteal dhoon!*“ zařval a hlučně se rozběhl. Vedle vozu se objevila další skupinka útočníků, kteří z kozlíku v tichosti stahovali kočího tělo. Jeden z nich popadl koně za uzdu a sehlnul jim hlavy k zemi. Další dva uvolnili plachtu a vytahovali dlouhý srolovaný válec. Nejspíš jeden z koberců, jak Jamie usoudil.

Doběhl k nim akorát včas, aby chňapl po muži, který se snažil vyškrábat na kozlík, a neobratně ho shodil na cestu. Muž se otočil a s nožem v ruce vyskočil na nohy jako kočka. Čepel se zableskla, odrazila od kožené vesty a zastavila se palec od jeho obličej. Jamie sebou trhl, zakymácel se a chopili se ho další dva lupiči.

„Napravo!“ ozval se mu u ramene Ianův hlas a on se bez váhání vrhl na muže po jeho levici. Slyšel, jak Ian heká námahou, zatímco se pokouší zneškodnit dalšího.

Náhle se něco změnilo; nepoznal co, ale boj byl najednou u konce. Útočníci se stáhli a pouze jeden či dva zůstali ležet na cestě.

Kočí nebyl mrtvý; Jamie si všiml, jak se překulil a rukou si drží obličej. Potom najednou seděl v hlíně a před očima mu tančily hvězdičky. Ian se nad ním skláněl, vydýchával se a opíral o kolena. Z brady mu kapal pot, který se v hlíně míchal s černými tečkami, jež Jamiemu zatemňovaly vidění.

„Jsi... v pořádku?“ zeptal se Ian.

Otevřel ústa, aby řekl ano, ale začalo mu hučet v uších a jeho oči zahalila jednolitá černota.

Když se probudil, spatřil nad sebou kněze, jak v latině odříkává modlitbu. Na chvíli se odmlčel a zvedl malou lahvičku. Nalil si do dlaně olej, namočil si v něm palec a nakreslil Jamiemu na čelo symbol kříže.

„Nejsem mrtvý, že ne?“ zeptal se Jamie a zopakoval svůj dotaz ještě ve francouzštině. Kněz se k němu naklonil a zaslhal na něj.

„Tak umírám?“ zeptal se.

„Ani to ne.“ Kněz si zklamaně povzdychl, ale pokračoval a nakreslil Jamiemu křížky ještě na dlaních, víčkách a rtech.

„*Ego te absolvo*,“ pronesl a naposledy ve vzduchu pokřížoval celé ležící tělo. „Jen pro případ, že jste někoho zabil.“ Potom rázně vstal a ve svém rozevlátém tmavém hávu zmizel za povozem.

„Jsi v pořádku?“ Ian k němu natáhl ruku a pomohl mu sednout si.

„Ano, víceméně. Kdo to byl?“ Kývl směrem k vzdalujícímu se knězi.

„*Pere Renault*. Jsme velice dobře vybaveni,“ poznamenal Ian a zvedl se na nohy. „Máme i vlastního kněze, který nás zpovídá před bitvou a po ní nám poskytne poslední pomazání.“

„Všiml jsem si. Je poměrně horlivý, že?“

„Je slepý jako patrona,“ řekl Ian a ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že ho kněz nemůže slyšet. „Nejspíš pracuje podle hesla: ‚Lepší teď než nikdy.‘“

„Máte mezi sebou i lékaře?“ zeptal se Jamie a podíval se na dva útočníky, kteří v boji padli. Těla byla odtazena na kraj cesty; jeden z nich byl zjevně mrtvý, ale druhý se pomalu probíral k životu.

„Ach,“ odvětil Ian zamyšleně. „Náš kněz je i lékařem.“

„Takže když se v bitvě zraním, mám v ní raději rovnou umřít? To mi chceš říct?“

„Ano. Pojď, zkusíme najít vodu.“

Kousek od cesty našli mezi dvěma poli zavlažovací kanál. Ian zatáhl Jamieho do stínu stromu, zanořil ruce do svého ruksaku a vytáhl z něj náhradní košili, kterou svému kamarádovi vložil do rukou.

„Obleč si ji,“ pokynul mu tiše. „Tu svou si můžeš vyprat; ostatní usoudí, že ji máš zakrvácenou z té rvačky.“ Jamie se zatvářil překvapeně, ale vděčně. Přikývl, svlékl si koženou vestu a opatrně si ze zad slouppl propocenou, zašpiněnou košili. Ian se zašklebil; obvazy byly špinavé a uvolněné, ale na několika místech se přilepily k Jamieho kůži a vytvořily černé strupy z krve a zaschlého hnisu.

„Mám ti je strhnout?“ zamumlal Jamiemu do ucha. „Udělám to rychle.“

Jamie odmítavě prohnul záda a zavrtěl hlavou.

„Ne, to by pak krvácelo ještě víc.“ Na námitky nebyl čas; blížilo se i několik dalších mužů. Jamie si rychle oblékl čistou košili a sehnul se, aby si vodou opláchl obličej.

„Hej, Skote!“ zavolal na Jamieho Alexandre. „Co jste to tam na sebe hulákali?“ Přiložil si dlaně k ústům a zahlaholil: „Húúú!“ hlubokým hlasem, čímž ostatní rozesmál.

„Ještě nikdy jsi neslyšel válečný pokřik?“ zeptal se Jamie a kroutil nad jeho neznalostí hlavou. „Tím k sobě v bitvě přivoláváš svůj klan a rod.“

„Znamená to něco?“ zeptal se maličký Phillipe zaujatě.

„Ano, v podstatě ano,“ odpověděl Ian. „Zámek Dhuni je sídlem náčelníka Fraserů z Lovatu. *Ciasteal Dhuin* se mu říká v gaelštině, naší rodné řeči.“

„A to je náš klan,“ objasňoval Jamie. „Klan Fraserů. Akorát má hned několik větví a každá z nich má vlastní válečný pokřik i vlastní heslo.“ Vytáhl košili ze studené vody a vyždímal ji; skvrny od krve byly stále vidět, ale zbyly z nich pouze hnědé fleky a Ian souhlasně kývl. Potom uviděl, jak Jamie otevírá ústa, aby mluvil dál.

Neříkej to! – pomyslel si, ale Jamie mu jako vždy myšlenky nečetl. Ian odevzdaně zavřel oči, přičemž věděl, co uslyší.

„Heslo našeho klanu je však ve francouzštině,“ pokračoval Jamie s nádechem hrdosti. „*Je suis prest.*“

Znamenalo to „Jsem připraven“. Jak Ian předpokládal, vojáci odpověděli salvami smíchu a několika krutými poznámkami o tom, na co že mohou být dva mladí Skoti připraveni. Muži se po rvačce nacházeli v dobrém rozmaru a diskuze ještě chvíli pokračovala. Ian pokrčil rameny a usmál se, ale všiml si, jak Jamiemu zrudly uši.

„Kde máš zbytek, Georges?“ zeptal se maličký Phillipe, když viděl, jak se velký Georges po močení oklepává. „Někdo ti ho zkrátil?“

„Tvoje žena mi ho ukousla,“ opáčil Georges klidným tónem, který napovídal, že je na podobné škádlení zvyklý. „Měla pusku jako selátko. A *cramouille* jako...“

Košilaté řeči trvaly ještě o něco déle, ale z postranních pohledů bylo jasné, že se vedou hlavně kvůli oběma Skotům. Ian si jich nevšímal a Jamie kulil oči; Ian si nebyl jistý, zda jeho kamarád slovo „*cramouille*“ už někdy slyšel, ale jistě se sám dovtipil, co znamená.

Než se stihli ještě více zamotat do nesnází, konverzaci u potůčku utnul přidušený výkřik zpoza stromů, které zakrývaly cestu.

„Zajatec,“ zamumlal Alexandre po chvíli.

Ian klečel vedle Jamieho a voda mu stékala z dlaní. Věděl, co se děje, a žaludek se mu stáhl. Nechal vodu vodou a otřel si ruce do stehen.

„Kapitán,“ řekl potichu Jamiemu. „Ten... ten bude vědět, co byli zač. A odkud přišli.“

„Dobrá.“ Jamie uslyšel zastřené hlasy, náhlé plesknutí těla a hlasité zahekání. Pevně sevřel rty. „Já vím.“ Zuřivě si chrstl vodu do tváře.

Žertování ustalo. Skoro nikdo si nepovídal, jen Alexandre s Josefem z Alsaska se začali hlasitě hádat, aby přehlušili zvuky